

El jardí tancat

Fins aquell moment havia rebut moltes classes teòriques sobre el sexe en les derruïdes sales dels balnearis, sota els tarongers, en les trinxeres de les muntanyes a càrrec de neòfits adolescents que ja es masturbaven fent un rotge i cadascun d'ells aportava noves dades a la meua confusió, però havia arribat l'hora de dur-ho a la pràctica i per a això vaig triar una xiqueta que vivia prop de casa i després d'acordar entre els dos l'experiment que volíem realitzar em vaig introduir amb ella en un hort tancat esmunyint-nos per una menuda boquera de rec que perforava la tàpia. La xiqueta que no tenia més de sis anys em va seguir com una conilleta vestida de blanc i una volta resguardada per la copa d'un mandariner li vaig desfer el gran llaç que portava en l'esquena i després, tremolant d'emoció, li vaig anar despassant cadascun dels seus botons fins que el vestit estampat amb floretes li va caure en terra sobre la verdolaga entre les sandàlies. Va aparèixer el seu cos d'animalet pelat i sobre ell es van posar alguns retalls de l'últim sol que es filtrava per les rames dels tarongers. Així la conserve encara en la memòria.

Tombada en l'herba i jo també nu al seu costat la xiqueta rient va deixar que l'explorara fins que vaig aconseguir veure una pepida d'or humida en els plecs íntims del seu sexe i durant alguns minuts vaig estar observant amb tot detall aquell tresor que tenia aspecte de formatget, el qual coincidí amb les làmines d'un llibre d'anatomia que m'havia mostrat el fill del metge i després d'aquesta anàlisi la xiqueta va realitzar alguna cosa semblant amb el meu atribut, percutint-lo repetides voltes amb l'ungla com es fa amb un bronze o una copa de cristall perquè sone. Els dos vam assajar un nus amb les cames sense cap sentit encara que plens d'una alegria cega mentre les merles que ja anaven buscant recer passaven piulant per damunt de la nostra carn entre els arbres i des del carrer de l'Estrella arribaven crits de xiquets que jugaven botant les fogueres de maig. En aquests dies ja cantava el cuquello i jo estava a punt de prendre la primera comunió.

A l'abandonar aquell hort tapiat jo em considerava ja un iniciat en el sexe i durant aquella primavera la xiqueta em seguia a tots els llocs, era la meua nòvia secreta i jo la recorde unida al perfum dels geranis, a l'herballuïsa que portaven en el mes de maig a la Mare de Déu en l'escola on hi havia un altar improvisat dins d'un armari i també a l'olor de terra banyada que s'alçava a la posta del sol quan les dones agraven i arruixaven el carrer, i als jocs del sambori que havíem d'interrompre perquè passaren els carros de llaurança que tornaven del camp amb el gos lligat darrere alenat i el llaurador dalt fumant en silenci. Hi havia ja cucs de llum en aquesta època de l'any i junts anàvem de nit a buscar-los en els jardins arruïnats dels balnearis i tot pareixia natural, una més entre totes les fantasies infantils que començaven a poblar la imaginació, però jo no sabia el nom d'aquell joc obscur que la xiqueta i jo havíem realitzat. Li ho vaig preguntar al fill del metge i ell em va dir:

—Això que heu fet és el pecat.

—¿El pecat?

—I abans de prendre la primera comunió hauràs de confessar-te.

—¿I com ho dic?

—Hauràs de dir: Pare, m'acuse que li he tocat el cul a Otília.

Tots els matins des de l'escola ens portaven a l'església per a ensenyar-nos la doctrina al grup de xiquets que aquest any havíem de prendre la primera comunió i allí ens rebia la zeladora donya Isabel dels llavis de la qual vaig aprendre el Credo i el misteri de la Santíssima Trinitat, i mentre anaven calant els dogmes en el meu cervell gota a gota en aquells dies jo només tenia una obsessió que m'angoixava: no volia ser un delator. ¿Com podria eludir el nom d'Otília en el confessorari? ¿Hauria de mentir? ¿Hauria de pronunciar-ne el nom per a fer-la còmplice del meu pecat? Aquesta angoixa em va acompanyar durant el viatge que vaig fer a València per a comprar el vestit de primera comunió.

Cap a la meitat d'aquell més de maig la mare i la tia Pura em van dur en el cotxe de l'Agrupació de Balears a l'estació de Nules i després d'una hora d'espera el tren va aparèixer entre els tarongers soltant fum per totes les bandes enmig d'un gran desgavell de ferros. Amb el nas afonat en el cristall de la finestreta per la qual creuaven els tions de la carbonissa jo mirava el paisatge encés de flors en silenci rosegat pel dubte.

—¿Què li passa a aquest? ¿T'has marejat? —deia la mare—. ¿Per què no parles? Mira, mira, aquell hort és nostre, açò es diu el Benicató.

Passaven els tarongers, la serra de l'Espadà al fons, els camps d'hortalisses de Moncofa, els senillers de Xilxes, el castell de Sagunt, algun ramat de bous pels erms del Puig. A l'entrar a València la meua angoixa va ser multiplicada pel soroll dels tramvies, per l'excitació de la gent que anava cap a tots els costats alhora enfollida. D'aquest primer viatge recorde l'olor a torrefacte de malta unida a la dolçor podrida dels albellons. Travessant la plaça del Caudillo des de l'estació la mare i la tia Pura em van dur a la Casa de las Comuniones, al carrer de Sant Vicent, i allí sota un cúmul de caixes de cartó obertes al final van triar el vestit de mariner que jo havia de lluir. Tenia un llaç al pit i un xiulet amb cordó trenat que es ficava en una butxaca. Després les dones em van estirar cap a l'orxateria de Santa Catalina i assegut en una tauleta de marbre jo seguia en silenci. ¿Què li passa a aquest xiquet? ¿Per què no vols prendre res? Se sentien els tramvies carrisquejant i tocant la campana en la plaça de la Reina. Tota la ronc de la ciutat estava fora dels cristalls gelats d'aquell establiment que conservava la frescor dels taulells augmentada pel baf de l'orxata i allí jo no feia sinó pensar en un terrible dilema: ser un delator o condemnar-me, dir que li havia tocat el cul a Otília o morir abrasat per a sempre en l'infern. Però, ¿què li passa a aquest xiquet? ¿Per què no vol prendre res? ¿No t'agrada la llet merengada?

Manuel Vicent